

ПОЕТИЧЕСКИ ПРОЛОГ

Снимка: Теодора Цанкова
Худ. оформление: Таня Дечева, Николай Генов

В тревогата набъбваше печал,
прахта на дните се надигаше във мене,
заспал бе някакъв човек в гърдите ми
и аз ужасно се боях да го събудя.
Очите ми така оставаха затворени
за онова, което тегнеше отгоре ни,
над мен и онзи в мен –
страхът, че няма да говорим.
Страхът, че ще е все така
и ще се борим тихо.
Страхът, че и тревогата е вечна.
Но днес обръщам се с лице
и казвам всичко, което мога.
Чувам и човека в мен: това бе,
няма страшно.
Значи там е, диша още.

Наталия Иванова